

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 17 Δεκεμβρίου 1951 (Π.Ο.Η.) Έτος Δ'. Αριθ. 118 - Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξαμηνος δραχ. 15.000—Έτησία δραχ. 30.000 Έξωτεριζοῦ: Έξάμ. δολ. 3.—Έτησία δολ. 6
Γραφεῖα : Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΡΑΠΙΣΜΑΤΑ ΑΞΕΧΑΣΤΑ

(Αί δηλώσεις του Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας)

Καί πάλιν ήκούσθη παρήγορος καί ήδύμολπος ή φωνή του γεραροῦ 'Ηγέτου της 'Εκκλησίας των 'Αλεξανδρέων. 'Η Μεγάλη Σύγχρονος μορφή της 'Ορθοδόξου 'Ανατολικής 'Εκκλησίας, όμιλεί πλέον άπροσχηματίστως καταγγέλλουσα δριμύτατα την φαραωνικήν τυραννίαν των 'Εκκλησιαστικῶν κύκλων των 'Αθηνῶν. Αί δηλώσεις του πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Μεγάλης ήμερησίας 'Εφημερίδος «'Εθνικός Κήρυξ» ήχον ὡς ισχυροὶ καί ἐπώδυνοι κόλαφοι, εἰς τὰ πρόσωπα τῶν κατασπιλωσάντων τὸ θεῖον ἰδανικὸν της χριστιανικῆς 'Αγάπης καί ζήλωσαντων δόξαν φρικτῶν 'Ιεροεξεταστῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδόλως θὰ συγκινήσουν τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ χριστιανικά ἰδανικά, καρδίας τῶν νεωτέρων Νερῶνων ἀπ' ἐναντίας θὰ συγκαταριθμήσουν ἴσως εἰς τὸν μαῦρον πίνακα τῶν προγραφῶν των καί τον κήρυκα τῆς 'Αληθείας καί τοῦ δικαίου, ὅστις κοσμεῖ ἐπαξίως τὸν θρόνον τοῦ Μεγάλου της 'Ορθοδοξίας θεμελιωτοῦ 'Αθανασίου. 'Επ' αὐτοῦ διατηρεῖ ὅλον τὸ μεγαλεῖον της ἀληθείας τὸ ρητόν τοῦ σοφοῦ Σειράχ «Μὴ ἔλεγχε ἀσεβῆ, ἵνα μὴ μισήσῃ σέ». 'Αλλὰ αἱ δηλώσεις του ἀσφαλῶς θὰ ἀπηχῆσουν εἰς τὰς ψυχὰς ὁλων τῶν φιλελευθέρων ἀνθρώπων, πολιτικῶν, θρησκευομένων, διανοομένων, ὥστε νὰ εὐδοκήσουν καί οὗτοι νὰ προσέξουν ἰδιαιτέρως τὸ συντελούμενον εἰς τὴν κοιτίδα τῶν δημοκρατικῶν 'Ελευθεριῶν καί ὑπὸ «χριστιανικῶν» χειρῶν βάνανυσον κατὰ της 'Ελευθερίας της θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀνοσιούργημα. 'Αποτελοῦν ὡσαύτως αἱ δηλώσεις τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα καί Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας ήθικήν καί ἰδεολογικήν δικαίωσιν της κινήσεώς μας, ὥστε νὰ μὴ θεωρηται αὕτη ἰσχυρογνώμων καί πείσμων ἐτσιθελισμός. 'Υπὲρ πάν ἄλλο ὅμως, αἱ δηλώσεις αὗται, ὡς ζωογόνος καί δροσερὰ αὔρα θὰ θωπεύσουν τὰ κουρασμένα πρόσωπα

τῶν ήρωϊκῶν της 'Ορθοδοξίας ἀγωνιστῶν καί θὰ τοὺς πείσουν, ὅτι ή νίκη εἶναι δική μας, ἐκτός τῶν ἄλλων, καί διότι ὅλος ὁ πράγματι καί οὐσίᾳ φιλελεύθερος χριστιανικὸς κόσμος εἶναι μαζί μας. 'Αλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸν ἴδιον νὰ ὁμιλήσῃ :

«'Εφέραμεν κατόπιν τὴν συζήτησιν γύρω ἀπὸ τὸ φλέγον ζήτημα τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

—'Εχω τὴν γνώμην, ὅτι ἓν ζήτημα θρησκευτικόν, ὅπως τὸ παλαιοημερολογικόν, στήν 'Ελλάδα, δέν πρέπει νὰ γίνεται θέμα Κυβερνητικόν, εἶπεν ὁ Μακαριώτατος. Τὸ κλεισιμον ἐκκλησιῶν, ή ἀφαίρεσις ράσων, τὸ ξύρμα ἱερωμένων, δέν εἶναι τὰ καλύτερα καί ἀποτελεσματικώτερα μέσα πρὸς ἐπιβολὴν ὀρισμένων ἀποφσεων. 'Υπάρχουν πολιτισμένοι μέθοδοι καί κατευθύνσεις, ἀλλὰ ὄχι μεσαιωνισμός. "Αν τούναντίον βοηθῆται τὸ ἔργον της ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ προκαλῆται τὸ μῖσος ή φανατισμός, ἐπιτυγχάνονται ἄριστα ἀποτελέσματα. Πιστεύομεν συνεπῶς σὲ μιά προκαθορισμένη συνεργασία 'Εκκλησίας καί Κράτους, ἀπὸ τὴν ὅποιαν εἶναι δυνατόν νὰ παύσῃ τὸ ὑφιστάμενον κακόν.

«Θὰ ἔπρεπε, συνεχίζει ὁ Μακαριώτατος, νὰ καταβληθῇ προσπάθεια συνεννοήσεως καί συμφωνίας μεταξὺ τῶν δύο «μερίδων»—ἀφοῦ ὁ λαὸς στήν περίπτωσιν αὕτη παρουσιάζεται διηρημένος—ὥστε ή νὰ γίνῃ ἀναγνώρισις τῶν παλαιοημερολογιτῶν ή νὰ πεισθοῦν καί αὐτοὶ νὰ δεχθοῦν τὸ νέον ἑορτολόγιον. 'Αλλὰ ἐπὶ τέλους, ἄς ἐκδηλωθῇ καί γιὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας αὐτοὺς κάποια ἀνοχή με πραγματικὸν ἐνδιαφέρον καί ἀγάπην. 'Ετσι εἶναι μάλλον δυνατὴ ή συνεννόησις, ἀφοῦ ἀναγνωρισθῇ ή νόμιμος ὑπόστασις καί τῶν δύο μερῶν.

»'Εχω ὑπ' ὄψιν μου φωτεινὴν πρότασιν τοῦ Μ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Σπυρίδωνος, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔπρεπε νὰ συνέλθῃ μιά τοπικὴ Σύνοδος ἐν 'Ελλάδι, ή ὁποία θὰ ήτο δυνατόν νὰ ἐπιφέρῃ θετικά ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ ζητήματος. Καί ἐνῶ εἶχε γίνῃ ή προκαταρκτικὴ ἐργασία διὰ τὴν Σύνοδον αὕτην, ἐμεσολάβησαν τὰ γνωστὰ ἐπείσοδια της μονῆς Κερατέας καί ή προσπάθεια ήτῶνισε.

—Ποία ή γνώμη σας, Μακαριώτατε, ἐπὶ τῶν γεγονότων της Κερατέας ;

—Τὸ θέμα τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ Πατριάρχης, ἔπρεπε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀπομονωθῇ εἰς τὸ ὅλον Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα. Πάντως σὲ παρόμοια γεγονότα ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι δέν χρειάζονται παρὰ

μόνον μέτρα τάξεως. Συμβαίνουν στὴν κάθε οἰκογένεια φιλονεικίαι. Ἀλλὰ ἡ κοινὴ κατανόησις φέρει πάντοτε ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ὅποτε καὶ δὲν ἀταρξάσσεται ἡ εἰρήνη καὶ ἡ συνοχὴ τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ἐφ' ὅσον περὶ αὐτῶν πρόκειται.

— Πῶς ἐννοεῖτε, Μακαριώτατε, τὴν συνοχὴν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν;

— Ὅπως αὐτὴ ὑπῆρχε καὶ στὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν. Νὰ μὴν ὑφίσταται ἡ ἐκκλησία καμμίαν ἐπιρροὴν ἀπὸ τὸ Κράτος. Νὰ διατηροῦνται αἱ ἱεραὶ παραδόσεις, ἡ ἱστορία καὶ οἱ κανόνες καὶ πρὸς αὐτὰ νὰ βαδίζουν οἱ ἐντεταλμένοι χωρὶς παρέκκλιση. Ἀλλὰ, ἐπαναλαμβάνω: Οὐδεμία ἀνάμιξις τοῦ κράτους στὰ ζητήματα τῆς ἐκκλησίας. Ἀπλῶς καὶ μόνον τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ βοηθῇ τὴν ἐκκλησίαν. Γιατὶ ὅσα ζητήματα παρὰ οὐκ ἐκκλησιαστικά, αὐτὰ ἀποδίδονται στὴν ἀνάμιξι τοῦ κράτους στὰ ἐκκλησιαστικά!

— Αὐτὰ ἐδήλωσε ὁ Σεβαστὸς Ἡγέρης τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν «Ἐθνικὸ Κήρυκα» Κυριακῆς 2-12-51.

ΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ἩΡΩΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

*Σὺ εἰ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ
Οἰκοδομήσω Μοῦ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ
πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς*

(Ματθ. ιο' 16)

*Παράδειγμα ἐκ τῆς βιογραφίας τῆς
Ἀγίας Ὁσιομάρτυρος Φεβρωνίας.*

Ἀληθῶς ἐπάνω εἰς τὴν Πέτραν τῆς Πίστεως ἔθεμελιώθη ἡ Μεγάλῃ καὶ Ἀγιωτάτῃ Θρησκείᾳ τοῦ Ἐσταυρωμένου Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ναί, ἐπάνω εἰς τὴν Πέτραν τῆς Ὁμολογίας — *Σὺ εἰ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος* —, τὴν ὁποίαν ἐπανελάβον, διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, καί, χάριν αὐτῆς τῆς ὁμολογίας τῆς κοινῆς, προσέφερον τὴν μεγαλυτέραν θυσίαν, τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ αἵματός των. Ναί, τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ αἵματος, τὴν ὁποίαν ἠξίωσαν ἀπ' αὐτοὺς οἱ Τύραννοι τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐδέχθησαν νὰ τὴν προσφέρουν, ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν, οἱ Ἡρώες αὐτοῦ.

Οἱ Τύραννοι τῶν Χριστιανῶν, δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, διὰ τοὺς ὁποίους γράφει ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων, ἀλλ' εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔδρασαν τυραννικῶς καὶ ἐξεδήλωσαν τὴν μανίαν των κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ἀληθείας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, γνωστοὶ μὲ διάφορα ὀνόματα Ἀυτοκράτορες, Βασιλεῖς, Ἐπαρχοί, Κυβερνήται, Αἰρεσιάρχαι, Ἀρχιερεῖς, Γραμματεῖς, Φαρισαῖοι, Κληρικοὶ καὶ Δυνάσται, τοὺς ὁποίους ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ σύμπασα ἡ ἱστορία ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Θείας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Γεννήσεως μέχρι τῆς σήμερον. Οὕτω καὶ οἱ Ἡρώες δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ἡ Ἱστορία τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἡ μανία τῶν Τυράννων ἐδημιούργησεν, ἀρξαμένης ἀπὸ τὰς δεκατέσσαρας χιλιάδας τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου σφαγιασθέντων νηπίων, καὶ φθάνουσα μέχρι σήμερον κακοποιουμένων καὶ θανατοποιουμένων ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, δυστυχῶς! καὶ Πολιτικῶν Ἀρχόντων, θέσιν Τυράννων τοῦ χριστιανισμοῦ λαβόντων.

Τὰ τῶν Τυράννων συναισθήματα, διὰ τῶν αἰώνων τὰ ἴδια ἐκδηλοῦνται· ὅτι πάντες οὗτοι τοῦ ἰδίου

διαβόλου ὄργανα γίνονται. Ναί, τοῦ Διαβόλου, ὅστις ἐμποτίζει τὰς καρδίας αὐτῶν μὲ τὰ δηλητηριώδη ὕδατα τοῦ μίσους· καὶ μὲ τὸ αἰσχρὸν συναισθημα τῆς τέρψεως ἐκ τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης τοῦ ἄλλου, πλημμυρίζει τὰς ψυχὰς των. Τέρονται οἱ Τύραννοι, ὡς ἡ γαλῆ, ὅταν βασανίσῃ τὸ θήραμά της. Οὕτω τέρονται καὶ αὐτοί, ὅταν βλέπουν τὰ θύματά των νὰ δοκιμίζουν τὸν πόνον, τὴν ὀδύνην, τὴν θλίψιν καὶ παραδίδονται εἰς αὐτὸν ἔτι τὸν θάνατον.

Φρικτὴ τῇ ἀληθείᾳ περισσότερον κατεῖς, ὅταν τὰ τοιαῦτα τῶν τυράννων συναισθήματα συναντῶνται εἰς ρασοφόρους. Φρίκη τῷ ὄντι!

Ἀλλὰ καθὼς τὰ συναισθήματα τῶν Τυράννων, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὑπῆρξαν τὰ ἴδια, οὕτω καὶ τὰ συναισθήματα τῶν Ἡρώων τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ὅλους τοὺς ἥρωας τῶν αἰώνων, ὑπῆρξαν τὰ ἴδια, ἀφοῦ πάντοτε ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, χάριν τοῦ ὁποίου πάσχουν καὶ γίνονται ἥρωες, χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας εἶναι ὁ Αὐτός, ὁ Ἰδιος.

Ὁ ἐμποτίζων αὐτοὺς, Χριστὸς ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν, μὲ τὰ νάματα τὰ θεῖα τῆς ἀγάπης, τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ὑπομονῆς, τοῦ θάρρους καὶ τῆς μακροθυμίας, εἶναι ὁ Ἰδιος δι' ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Ναί, ἐπὶ τῆς ἀγίας Μορφῆς ἐκάστου Ἡρώου τοῦ Χριστιανισμοῦ, λάμπει ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ λάμψασα ἀγάπη· ἐπίσης δὲ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀνθοῦν αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταί, ἡ μακροθυμία, ἡ ἀνεξικακία, ἡ ὑπομονὴ καὶ τὸ θάρρος καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐκφεύγουσι μετὰ πραότητος εἰς κάθε στιγμὴν πόνου καὶ ὀδύνης, τὰ ὑπέρθεα ἐκεῖνα λόγια τοῦ Λυτρωτοῦ μας Χριστοῦ, αἵτινα ἀφῆκε πονῶν, ὀδυνώμενος καὶ μακροθυμῶν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν, τί ποιοῦσιν*».

Αἱ ἐποχαὶ καὶ οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουσιν ἀλλήλους μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι οἱ Τύραννοι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἄλλοτε ἦσαν εἰδωλολάτραι ἢ ἀλλόθρησκοι, καὶ σήμερον εἶναι Χριστιανοὶ καὶ μάλιστα ρασοφόροι! Οἱ τοῦ νῦν αἰῶνος ἥρωες, ἅς μὴ λυποῦνται, δι' ὅσα ὑφίστανται δεινὰ, καὶ ἅς μὴ νομίσουν, ὅτι ματαίως ἀγωνίζονται διεξάγοντες ἐγὼνα σκληρὸν καὶ ἄνισον. «*Οὐκ, οὗτοι ἐν ἁρμασι*, λέγει ὁ προφητὰνὰξ, *καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν ἐπικαλεσόμεθα. Αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσον· ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καὶ ἀνωρθώθημεν*».

Πόσοι ἀγῶνες διεξήχθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀγιωτάτης Θρησκείας καὶ τῶν Ὁρθοδόξων ἀληθειῶν, οἱ ὁποῖοι παρουσίασαν καταπληκτικὴν ἀνισότητα καὶ ἀσυγκρίτως περισσότεραν τῆς τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν; Καὶ ὅμως ἡ νίκη ἐδόθη εἰς τὸ ἀσθενὲς μέρος, τὸ μαχόμενον ὑπὲρ τῆς αἰωνίου ἀληθείας καὶ τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀληθειῶν. Οἱ δὲ κατὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους θυσιασθέντες δὲν ἔχασαν τὴν προσφορὰν των, ἀλλ' ἔλαβον τὴν ἀντιμισθίαν αὐτῆς πλουσιοπαρόχος, δι' αἰωνίου δόξης καὶ τιμῆς ἀφθάρτου.

Τὴν ἀλήθειαν τούτων ἐπικαλοῦμαι νὰ βεβαιώσῃ ἐν ἐλάχιστον τεκμήριον τῆς Ἱστορίας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῆς Ὁσιομάρτυρος Φεβρωνίας, τὸ ἱστορικὸν τοῦ ὁποίου ἔχει εἰς τινα ση-

μεῖα ὁμοιότητα μετὰ τὸ ἱστορικὸν τοῦ καθ' ἡμῶν διωγμοῦ.

Τοῦτο τὸ ἱστορικὸν τοῦ Μαρτυρίου φέρω εἰς τὰς στήλας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἵνα δι' αὐτοῦ ἔτι οἱ πάσχοντες καὶ διωκόμενοι Χριστιανοὶ μας ἐνισχυθῶσιν καὶ βεβαιωθῶσιν ὅτι, ἐὰν δὲν ἀξιοθῶσι νὰ ἐορτάσωσι τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας, οἱ κόποι τῶν καὶ αἱ θυσίαι τῶν θὰ ἐκτιμηθῶσιν εἰς τοὺς οὐρανούς ὑπὸ τοῦ ἀγωνοθέτου Θεοῦ τοῦ εἰπόντος: «Μα κάρριοι ἐστέ, ὅταν διώξωσιν ὑμᾶς ἔνεκεν Ἐμοῦ... Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς».

Ἰδοὺ δὲ ἐν συντομίᾳ καὶ γενικαῖς γραμμαῖς τὸ Μαρτύριον:

Φεβρωνία ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρ, ἤθλησεν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ κατὰ τὸν τέτατον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, ὅτε μέγας διωγμὸς ἠγέρθη ὑπὸ τούτου κατὰ τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ Ἁγία Φεβρωνία, διέμενε μετὰ ἐτέρων πενήκοντα Μοναζουσῶν εἰς τὴν Γυναικεῖαν Μονήν, ἥτις εὕρισκετο ἐν τῇ πόλει Παλμύρα τῆς Μεσοποταμίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἠγουμενὴ ἦτο ἡ Ὁσία Βρυαῖνη.

Ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἀπεσταλῆσαν εἰς τὴν Ἀνατολὴν τότε τρεῖς ἀξιωματοῦχοι ὁ Σελήνος, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Πρίμος, μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ διώξωσι τὸν ἀνθούντα χριστιανισμόν καὶ νὰ ἐξαφανίσουν κάθε χριστιανικὴν ἐκδήλωσιν.

Οἱ Τύραννοι οὗτοι ἦλθον καὶ εἰς τὴν Παλμύραν· οἱ δὲ χριστιανοὶ πληροφορηθέντες τὸν σκοπὸν αὐτῶν, ἔφυγον πάντες Λαϊκοί, Κληρικοί, Μοναχοί, Μοναχαὶ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς χώρας εἰς τὰ ὄρη καὶ ἐκρύβησαν εἰς τὰ σπήλαια, ἵνα ἀποφύγωσι τὸν κίνδυνον.

Ὅταν οἱ Τύραννοι ἤρχισαν θανατοῦντες ὅσους εὗρον χριστιανούς ἐληροφρορήθησαν τὴν ὑπαρξίν τῆς Γυναικεῖας Μονῆς καὶ ἀμέσως ἀπέστειλαν στρατιώτας νὰ συλλάβωσι τὰς Μοναχάς.

Οἱ Στρατιῶται φθάσαντες εἰς τὴν Μονήν, εὗρον αὐτὴν κεκλεισμένην. Τότε διαροήσαντες τὴν θύραν εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς Μονῆς· καὶ δὲν εὗρον τὰς Μοναχάς, αἵτινες ἔφυγον πρὸ πολλοῦ εἰς τὰ ὄρη, ἐκτὸς τῆς ἠγουμενῆς τῆς Βρυαίνης καὶ οἱ δύο ἀδελφῶν, τῆς Πρόκλης καὶ τῆς Φεβρωνίας. Ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν παρουσιάσθη ἡ ἠγουμενὴ, τὴν ὁποίαν εἰς στρατιωτικῆς ἀπειραθῆ διὰ τοῦ ξίφους τοῦ νὰ φονεύσῃ. Τοῦτο ἀντιληφθεῖσα ἡ εἰκασαεὺς Φεβρωνία, ἔπεσε εἰς τοῦ πόδας τοῦ στρατιώτου, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ φονεύσῃ αὐτὴν ἀντὶ τῆς Μητρὸς τῆς.

Κατ' αὐτὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μονήν εἰς τῶν Ἀξιωματῶν, ὁ Πρίμος, ὅστις διὰ διαταγῆς τοῦ ἀπεμάκρυνε τοὺς στρατιώτας· καὶ μετ' ὀλίγον ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς ἀφήσας τὰς Μοναχάς ἡσυχούς.

Τὴν χαριστικὴν ταύτην πράξιν τοῦ Ποίμου, μαθὼν ὁ πρῶτος τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ θηριώδης Σελήνος καὶ τὰ τοῦ κάλλους τῆς Φεβρωνίας, θυμωθεὶς ἀπέστειλε στρατιώτας, ἵνα βιαίως φέρωσιν εἰς τὸ κρητῆριον τὴν ὁραίαν Φεβρωνίαν.

Ἐντὸς ὀλίγου ἡ Φεβρωνία δεσμία προσάγεται ἐνώπιον τοῦ Τυράννου, ὅστις ἐκθαμβὸς ἤνεν σὲ τὸ ἐκπαλὸν κάλλος αὐτῆς.

Μετὰ προσποιουμένης γλυκύτητος, ὁ Τύραννος

προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὴν Ἁγίαν νὰ συγκατατεθῇ εἰς γάμον μετὰ τοῦ Ἀνέμιο τοῦ Λυσιμάχου, ὅστις μετὰ τὸν γάμον του, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Αὐτοκράτορος, θὰ ἐγένετο ἀνώτατος Διοικητὴς τῆς Ρώμης.

Αὕτη μετὰ θάρρους χριστιανικοῦ ἀπήντησε πρὸς αὐτόν.

— Ἐγὼ ἔχω εἰς τοὺς οὐρανούς πασιτάδα ἀχειροποίητον, νυμφῶνα ἀκατάλυτον, προῖκα, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ Νυμφίον ἀθάνατον, τὸν Δεσπότην μου Χριστὸν. Μὴ λοιπόν, μὴ ματαιοπονήσῃς, δὲν δύνασαι νὰ με πείσῃς νὰ ἀρνηθῶ τὸν Σωτῆρα μου, ὑποσχόμενος εἰς ἐμὲ τιμὰς, δόξας καὶ πλοῦτη, ἅτινα ἐνώπιον τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ, εἶναι σκύβαλα.

Ὁ Τύραννος ἀκούσας τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐθυμώθη καὶ παρέδωκε τὴν Ἁγίαν εἰς τέσσαρας στρατιώτας, οἵτινες κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ ἐγύνωσαν αὐτὴν, καὶ γυμνὴν οὖσαν, ἔρριψαν εἰς πυρὰν, καὶ καὶ ομένην, ἔδερον.

Τὸ μαρτύριον τῆς Ἁγίας παρηκολοῦθουν πιστοὶ, προσευχόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐκ τοῦ μαρτυρίου τούτου ἐξῆλθεν ἀβλαβὴς ἡ Ἁγία, χάριτι Θεοῦ. Ὁ Τύραννος διέταξε καὶ ἐκρεμάσθῃ ἡ Ἁγία ἐπὶ ξύλου καὶ με ὄνυχας σιδηροῦς στρατιῶται κατεξέσχίζον τὰς σάρκας· καὶ τὸ αἷμα αὐτῆς ἔρρεε ποταμῶδες. Εἶτα διὰ πυρὸς κατέκαιον τὰ σπλάχνα τῆς. Ὑφισταμένη τοὺς πόνους τούτους ἡ Ὁσιμάρτυς, ἐδέετο τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ λέγουσα.

«Κύριε ἔλθε εἰς βοήθειάν μου· καὶ μὴ με παρίδῃς τὴν δούλην σου».

Δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ συνεχίσῃ τὴν προσευχὴν τῆς, διότι οἱ πόνοι ὑπῆρξαν δριμύτατοι. Τοιαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ σκληρότης τοῦ Μαρτυρίου, ὥστε καὶ ἐκ τῶν Ἐθικῶν πολλοὶ ἔφυγον, μὴ δυνάμενοι νὰ θεωρῶνται τὴν φρικαλεότητα τούτου καὶ τὴν ὁμότητα τοῦ Τυράννου.

Κατόπιν δὲ διαμαρτυριῶν τοῦ λαοῦ, διέταξεν ὁ Τύραννος νὰ καταβεσθῇ τὸ πῦρ, τὸ κατακαῖον τὰ σπλάχνα τῆς Ἁγίας καὶ τὴν κατεβίβασαν αὐτὴν ἐκ τοῦ ξύλου. Τότε διατάσσει καὶ ἀπεκόπη ἡ γλῶσσα τῆς καὶ ἐξεβλήθησαν οἱ δόντες τῆς.

Ὁ Τύραννος τὴν στιγμὴν αὐτὴν πλησιάζει τὴν Ἁγίαν καὶ τῇ λέγει. Προσκύνησε τοὺς Θεοὺς νὰ σὲ ἀπαλλάξω τοῦ μαρτυρίου. Ἐκεῖνη εἰσώπα καὶ ὁ Τύραννος θυμωθεὶς διατάσσει καὶ ἀπεκόπησαν οἱ μαστοὶ τῆς Ἁγίας· καὶ ἐκὰν διὰ πυρὸς τὸ στήθος τῆς· εἶτα δὲ διὰ νέας διαταγῆς τοῦ, ἀπεκόπησαν αἱ χεῖρες Ἁγίας καὶ εἰς ποῦς.

Ὁ σκληρότατος Τύραννος με θηριώδη μανίαν παρηκολοῦθει τὸ μαρτύριον τῆς Ἁγίας, τοσαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ μανία αὐτοῦ, ὥστε, ὅταν ὁ Λυσίμαχος προσεπάθησε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὴν Φεβρωνίαν νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς, ἄνευ νέου μαρτυρίου, ἐκεῖνος ἀπεκρίθη: Δὲν ἀπομακρύνομαι, μὰ τοὺς Θεοὺς μας, ἕως νὰ παραδώσω τὸ γύναιον αὐτὸ εἰς τὸν θάνατον.

Ἀφοῦ παρῆλθεν ὥρα πολὺ, ἠρώτησεν ὁ Τύραννος τοὺς δημίους λέγων:

— Ἀκόμη ζῇ αὕτη ἡ τρισκατάρατος; Οἱ δὲ εἶπον: ναί. Τότε προτάσσει ὁ δυσσεβέστατος νὰ κόψουν τῆς ἁγίας τὴν κεφαλὴν. Καὶ οὕτω ἐπῆλθεν τὸ τέλος τῆς Ἁγίας Φεβρωνίας ἐλθούσης πλησίον τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, ὃν ἠγάπησεν, ὃν ἐ-

πόθησεν, δι' ὃν ἔζησε· καὶ ἵνα αὐτῷ συζήσῃ ἑμαυ-
τῷ ἡ χάρις αὐτοῦ

Ἡ θυσία αὕτη τῆς Ἁγίας Φεβρωνίας εἶχε λαμ-
πρὰ ἀποτελέσματα. Πολλοὶ ἐκ τῶν Ἑθνικῶν ἐπί-
στευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἀκόμη οἱ δύο τῶν ἀξιο-
ματουχῶν τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ Λυσίμαχος καὶ Πρῖ-
μος ἐγένοντο χριστιανοὶ καὶ δὲν ἐπέστρεψαν πρὸς
τὸν Αὐτοκράτορα, ἀλλὰ μετέβησαν εἰς τὸν Ἀρχιεπι-
σκοπὸν Μαρκελλῖνον καὶ ἡσπάσθησαν τὸν Μοναχικόν
βίον καὶ ἐτελείωσαν ἀσκητικῶς καὶ μετὰ πολιτεῖαν θεά-
ρεστον τὴν τοῦ βίου αὐτῶν περίοδον. Ὁ δὲ σκληρὸς
καὶ ὀμὸς Τύραννος συνέτριψεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν
ἀθλίαν κεφαλὴν του, καὶ παρέδωκε τὴν μαύρην ψυ-
χὴν του εἰς τοὺς μαύρους δαίμονας. Παρόμοιον τέλος,
εὖρον οἱ πλείστοι τῶν Τυράννων τῶν Χριστιανῶν διὰ
μέσου τῶν αἰώνων.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ Τύραννοι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐ-
τοὺς ἀντιγράφουν καὶ οἱ σημερινοί, ὅταν χαίρωνται
ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν ἀγωνιζομένων Κληρικῶν καὶ
λαϊκῶν· καὶ ὅταν εἰς τοὺς τάφους διατάσσουν νὰ γί-
πνῶνται δίκην ἐγκληματιῶν Ἀρχιερεῖς, τιμῆσαντες
τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ τὸ τέλος τῶν ὁμοίων μετὰ
τοῦ Τυράννου Σελήνου· καὶ αὕτη θὰ εἶναι ἡ δόξα τῶν
μαρτυρούντων σήμερον Χριστιανῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρ-
θοδοξίας, οἷα ἡ τῆς Ἁγίας Φεβρωνίας, αἰωνία καὶ ἄ-
φθαρτος.

Ὁ Ἱστορικὸς

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ
ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΥΕΡΣΕΗΣ κ. ΑΡΣΕΝΙΟΣ

Ἡ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τὰ καταδυναστευόμενα πλήθη τῶν Ὁρθοδό-
ξων, αὐτοὶ οἱ σιδηροδέσμοι αἰχμάλωτοι τοῦ
ἀντιχριστιανικοῦ πάθους τῆς Κρατοῦσης Ἐκ-
κλησίας, ἐννοίωσαν κάποιαν ἄνεσιν ἀπὸ τὴν ἐμ-
φάνισιν εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦ Σεβασμιωτάτου
Ἐπισκόπου Μπροκλιν καὶ Νέας Ὑερσέης κ.
Ἀρσενίου. Εἶχα τὴν ἐξαιρετικὴν εὐτυχίαν νὰ
τὸν γνωρίσω καὶ εὐχαρίστως, ἀφοῦ πῆρα τὴν
ἄδειαν του, ἐκθέτω δημοσίως τὰς ἐντυπώσεις
μου, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ ἐντυπώσεις ὅσων τὸν
ἐγγώρισαν.

Ἡ ζωὴ του ἀπλὴ καὶ λιτὴ, μᾶς θυμίζει τὴν
ἀπλότητα τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Ἡ καλω-
σύνη, δὲ ποδὲς χαρακτηρίζει τὸν Σεβασμιώτατον,
δημιουργεῖ εὐκολὰ ἓνα περιβάλλον χριστιανικῆς
θαλπωρῆς, ἀπ' αὐτὸ, ποδὲς τόσο νοσταλγεῖ ὁ κου-
ρασμένος ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος μας. Εἶναι ἐπι-
κεφαλὴς τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.
Χ. καὶ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ
προσωπικῶς τὸ πρωτοφανὲς δράμα τῶν ὁμο-
φρόνων ἀδελφῶν, διότι εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι
ἀδύνατον νὰ συλλάβουν τὸ ἀναχρονιστικὸν αὐ-
τὸ καὶ μεσαιωνικὸν πραξικόπημα τῆς Κρατοῦσης
Ἐκκλησίας.

Μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἓνα
μέγα μέρος τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος ἀκο-
λουθεῖ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἀπολαμβάνει
πλήρων προνομίων ἐκ μέρους τῆς Ἀμερι-

κανικῆς συμπολιτείας. Εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην λει-
τουργοῦν ἐκκλησίαι μεγάλα, εἰς πολλὰς δὲ
Ἑλληνικὰς κοινότητας ὑπάρχουν ναὶ, λειτουρ-
γοῦντες κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Οἱ διωγ-
μοὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι παλααιοῦν ῥολογιῶν, προ-
καλοῦν τὴν βαθυτάτην θλίψιν τῶν ἡμετέρων,
ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῆς Ἀμερικανικῆς
κοινῆς γνώμης. Μᾶς διεμήνυσε τὰ αἰσθήματα
συμπαθείας καὶ τὴν ἀπόλυτον συμπαράστασιν
τῶν μελῶν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας τῶν
Γ.Ο.Χ.

Κατὰ τὴν συνάντησίν του μετὰ τὴν Κεντρικὴν
Διοίκησιν τῆς Π.Ο.Ε.Ο.Κ. ἀφοῦ συνέστησεν ὑπο-
μονὴν ἐλπίδα καὶ θάρρος, μᾶς διαβεβαίωσε, ὅτι
εἰς τὸ πλευρὸν τῶν ἀγωνιζομένων διὰ τὴν Ὁρ-
θοδοξίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἐλευθερίας
Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων εὐρίσκεται τὸ Ὁρθόδο-
ξον πλήρωμα τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὅλος ὁ πεπο-
λιτισμένος καὶ φιλελεύθερος κόσμος.

Ἡ παρουσία του εἰς τὰς Ἀθήνας διαθερμαί-
νει καὶ φλογίζει τὸν ζῆλον τῶν μαχητῶν τῆς
Ὁρθοδοξίας. Ἀπαλύνει τὸν πόνον ἐκ τῆς στε-
ρήσεως τῶν θρησκευτικῶν μας ἀρχηγῶν καὶ
μᾶς ἐνθουσιάζει μετὰ τὴν πατρικὴν του στοργήν.
Οἱ ἀναγνώσται μας θὰ εὐτυχίσουν νὰ μελετή-
σουν εἰς τὰς στήλας τοῦ παρόντος περιοδικοῦ,
κηρύγματα τοῦ.

Ὡς ἐπιλογὸν τῶν ἐντυπώσεων μας αὐτῶν
διαβιβάζομεν πρὸς τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τέκνα
τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, τὰς πατρικὰς
εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπι-
σκόπου Μπροκλιν καὶ Νέας Ὑερσέης κ. Ἀρ-
σενίου.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΩΡΑ

*Μία εὐγενὴς ἐκδήλωσις ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως
εἶναι τὸ δῶρον.*

Δῶρα πρακτικὰ καὶ χορηγία εἶναι τὰ βιβλία

*Βιβλία θερησκευτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ εἰς πλου-
σίαν συλλογὴν θὰ εὐρετε εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον «Φωνὴ
Ὁρθοδοξίας» Στοὰ Φέξη 72 — Ἀθήναι.*

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐξεδόθησαν ἡμερολόγια τοῦ 1952.

Αἱ τιμαὶ αὐτῶν ὁρίσθησαν

Τοίχου: δέχρωμα μετὰ ρητὰ εἰς τὴν πρόσοψιν, ὡς
τὰ τοῦ 1951 Δρχ. 7.000 ἑκαστον.

Ἡμερολόγια τσέπης: 2.000.

Χαρτόνια Ἡμερολογίων: Δρχ. 2.000

Ἐγκόλπια Δρχ: 10.000.

Παρακαλοῦμεν, ὅπως δώσετε ἐγκαίρως τὰς πα-
ραγγελίας σας, προκαταβάλλοντες ταύτας ἢ πληρώ-
νοντες αὐτάς μετὰ τὴν παραλαβὴν των.

Ὁδὲμιαν ἀποστολὴν θὰ κάμωμεν ἄνευ παραγγε-
λίας.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου»

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σαρμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ;

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν μοῦ ἔκαμε τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» διὰ τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Χίου κ. Παντελεήμονα· καὶ δὲν εἶναι ὁ μόνος, ποὺ ἔχει αὐτὴν τὴν ἀπορίαν· καὶ ἄλλοι πολλοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅσοι ἀγορεύομεν τὴν ἀνωτέρω ἐφημερίδα, ποὺ συμφωνεῖ μὲ τὰς ἐθνικὰς μας πεποιθήσεις καὶ παρακολουθοῦμεν στὴ στήλῃ τῆς Ἐκκλησίας τὰ «πλήρη δακρύων καὶ ἀρωματισμένα» μὲ τὸν καπνὸν τοῦ μοσχολιβάνου» ἄρθρα τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεράρχου. Ἄρθρα γὰρ φυρά, ἐμπνευσμένα, γεμῆτα θεησκευτικῇ καὶ ἐθνικῇ ἑξαρσιν. Καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγινώσκονται, ὅσοι ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ μὴ γνωρίζουν ἐκ τοῦ πληθύνοντος ἀγαθοεργὸν δράσιν τοῦ μοναδικοῦ, τοῦ ἐμπνευσμένου ἱεράρχου, τὸν νομίζουν ὡς ἅγιον τῆς ἐποχῆς· καὶ διακαῆς πόθος τοὺς κατατρύχει νὰ τὸν πλησιάσουν, νὰ γονατίσουν ἐμπροσθέν του καὶ νὰ ζητήσουν τὰς ἀγίας εὐχὰς καὶ εὐλογίας του. Ἀντίθετον ὅμως γνώμην ἔχουν οἱ ἀτυχῆσαντες νὰ συνεργασθῶν μετ' αὐτοῦ ἢ καὶ νὰ τὸν γνωρίσουν ἀπλῶς, εἰς τὴν Καρυστίαν, στὴν Μέσσην Ἀνατολὴν καὶ τελευταίως στὴν δυστυχισμένη Χίον, στὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ δεῖξῃ ὅλην τὴν «ἀγαθοεργὸν» δράσιν του.

Ὁ φίλος μου, Χίος τὴν καταγωγὴν καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ θύματά του, μοῦ ἔδειξε τὸν Ἐθνικὸν Κήρυκα τῆς 4ης Νοεμβρίου 1951 καὶ μὲ παρεκάλει νὰ διαβάσωμε μαζί ἐκ νέου τὴν στήλῃν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ὑπὸ τὸν τίτλον «Λήσεις ὑπὲρ τοῦ Ο.Η.Ε.» ὁ ἅγιος Χίου καλεῖ τοὺς φίλους του, νὰ γονατίσουν καὶ νὰ προσευχηθῶν μαζί του διὰ τὴν ἀγάπην τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν τοῦ σύμπαντος κόσμου!! Τοιοῦτοτρόπως προσεύχεται ὁ Ἅγιος Χίου: «Σὺ Κύριε, ποὺ ἐτάξεις καρδίας καὶ νεφροὺς, γνωρίζεις τὰ σκοτεινὰ σχέδια καὶ τίς ἀνίερες καὶ ἀπάνθρωπες προσπάθειες τῶν ὁργάνων τοῦ ἀντ'χρίστου. Τὰ εὐλογημένα δῶρα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ἁμετρος σου φιλάνθρωπία ἐπρόεικε τὸν ἀνθρώπον, τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως (!) τῆς βουλήσεως καὶ τῆς ζωῆς, ζητοῦν νὰ τὴν πνίξουν. Τυραννοῦν τοὺς λαοὺς, ποὺ ὑπέταξαν καὶ τοὺς καταδυναστεύουν.». Φτάνει ἔως ἐδῶ μοῦ λέγει ὁ φίλος μου. Πάνω σ' αὐτὲς τίς ὀλίγες λέξεις, τί ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῇς; Ὁμιλεῖ ὁ ἅγιος Χίου περὶ ἐλευθερίας συνειδήσεως!!! Ποῖος; Ὁ Χίου καὶ πρώην Ἐνότλων Δυνάμεων Παντελεήμων, ποὺ ἐξήλωσε τὸν Θεόφιλον Ἀλεξανδρείας καὶ ἐξεδίωξε μοναχοὺς, ἐσφράγισε Ἐκκλησίας ἔκλεισε μοναστήρια, ἐπέταξε στοὺς δρόμους ἀσκήτριας μεγάλης ἀρετῆς, κατεδίωξεν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τὴν ἐλευθερίαν τῆς θεησκευτικῆς συνειδήσεως.....

Ὁ φίλος μου εἶχε δ'καίον· ὡς κινηματογραφικὴ ταινία πέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια μου ὅλη ἡ «ἀγαθοεργὸς δράσις» του στὴ δυστυχισμένη Χίον..... Ἐκλείσε καὶ ἐσφράγισε ναοὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν πρὸ τετραετίας ἀκόμη, ἔσυρε στὰ δικαστήρια

καὶ κατεδίωξε ὅκτω ἱερεῖς εἰς βαρεῖας ποινὰς φυλακίσεως, ἀπεσχημάτισε τὸν εὐλαβῆ ἱερέα Στέφανον Κριτάκη καὶ ἐσφράγισε τὸν Μοναχὸν Σάββαν Καράβολον· ἐξεδίωξε τὴν ὑπέργηρον ἡγουμένην τῆς Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου Ὁσιωτῆτην γερόντισσαν Ἀνυσίαν μαζί μὲ δεκάδα καλογραιῶν· ἐφυλάκισε τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς Ἁγίου Μάρκου ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰς τὰς ὑγρὰς φυλάκας τῆς Χίου, εἰς τὰς ὁποίας ἐκλονίσθη ἡ υγεία των· καὶ πρὸ τῆς ἐπιμονῆς των νὰ κρατήσουν ἀνεξάρτητον τὴν ἐλευθερίαν τῆς θεησκευτικῆς των συνειδήσεως, τοὺς ἀπεσχημάτισε, τοὺς ἐξεδίωξε ἀπὸ τὴν Μονήν. Καὶ τέλος, διὰ νὰ κατασιγάσῃ τὸν θόρυβον τῆς κοινῆς γνώμης, δι' ἄρθρου του εἰς τὴν ἰδίαν στήλῃν τῆς ἀνωτέρω ἐφημερίδος τοὺς ἐσυκοφάντησε, ὅτι μετὰ τὴν ἀποσχημάτισιν ἐτραύλησαν οὗτοι εἰς τὰ τερπνὰ τοῦ κοσμικοῦ βίου, ὅτι ἡγόρασαν δῆθεν μαντολῖνα, ὅτι ἡραβωνίσθησαν κτλ. κτλ., Ἀλλὰ τὸ φρικτότερον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ποτὲ θὰ τοῦ συγχωρήσῃ, εἶναι ὅτι ἐβλασφήμησεν εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀναχειροτονήσας ἱερεῖς Παλαιοημερολογίτας, οἱ ὅποιοι δυστυχῶς ὑπέκυψαν εἰς τὴν βίαν του! Οὐδεὶς τῶν ἀρχιερέων τῆς Διοικούσης Συνόδου ἐτόλμησε νὰ ἐπαναλάβῃ χειροτονίαν. Καὶ νὰ σκέπτεται τις, ὅτι τοὺς ἀναχειροτονηθέντας ὑπ' αὐτοῦ ἱερεῖς εἶχον χειροτονήσει φίλοι του ἀρχιερεῖς δ' αὐτοὺς ὁποίους ἐκόπτετο καὶ ἑαυτὸν ὁμολόγει ἱερόσυλον ὡς συμπράξαντα τότε εἰς τὴν ἁδικὴν καταδίκην καὶ καθάραισίν των.....

Καὶ νά! Εἰς τὸ ἄρθρον τῆς 4 Νοεμβρίου καλεῖ τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους του νὰ προσευχηθῶν διὰ τὰ εὐλογημένα δῶρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, τῆς βουλήσεως, τῆς ζωῆς, ὅπως φυλαχθῶν ἀνέλαφα ἀπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ ἀντ'χρίστου. Καὶ τελειώνει τὴν προσευχήν του ὁ Ἅγιος Χίου μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις: «Δόξα τῇ δογμῇ σου στὰ βάρβαρα ἔθνη, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἀμετανόητα. Χάρις εἰρήνην στὸν κόσμον σου, εἰρήνην, εἰρήνην Κύριε λαχταρᾷ ἡ ἀνθρωπότης· ὁλόκληρος».

Καὶ βάρβαρα ἔθνη κατὰ τὸν Σεβασμιώτατον εἶναι ἐκεῖν· ποὺ ζητοῦν νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, τῆς βουλήσεως, τῆς ζωῆς· δηλαδὴ κατὰ παρόμοιον τρόπον σκεπτόμενος καὶ ἐκεῖνος, μοιραίως ἐπικαλεῖται τὴν δογμὴν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Διότι καὶ αὐτὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἔχουν ὑστερήσει τὴν ἐλευθερίαν τῆς θεησκευτικῆς συνειδήσεως τῆς βουλήσεως καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ναὶ καὶ τῆς ζωῆς, διότι ὁ ἁδικὸς διωγμὸς ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἶχε καὶ τὰ θύματά του. Μὲ τὴν δέσμευσιν τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως, ὑστέρησαν καὶ τὴν προσωπικὴν τοιαύτην Ἀρχιερέων ἱερέων καὶ Μοναχῶν· ὑστέρησαν τῆς Ἀγίας Κοινωνίας μελλοθανάτους Χριστιανοὺς ἀκόμη δ' ἐκαὶ αὐτῆς τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας των.

Ἔχουν ἐξόριστον εἰς τὴν Μονὴν Ὑψηλοῦ τῆς Μυτιλήνης τὸν Ἅγιον Πσόδρον, τὸν σεβάμιον γέροντα μὲ τὸν ἀδαμάντινον χαρακτήρα, τὸν ἅγιον πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον, καταδικάσαντες αὐτὸν εἰς βέβαιον θάνατον, ἐπειδὴ ἠθέλησεν νὰ ὑπεραμυνθῇ τῆς ἐλευθερίας τῆς θεησκευτικῆς του συνειδήσεως!....

Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἅγιος Χίου καὶ οἱ ὅμοιοί του

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμήτσον Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

γονατίζουν παρακαλοῦν τὸν Θεὸν νὰ πατάξῃ τοὺς βαρβάρους λαοὺς, ποὺ ζητοῦν νὰ ὑστερήσουν τὴν..... ἐλευθερίαντῆς συνειδήσεως, τῆς βουλήσεως τῆς ζωῆς!·

Μὴ χειρότερα....

Ἀπὸ τὰς σκέψεις μου μὲ ἔβγαλε ὁ φίλος μου μὲ τὴν ἐρώτησί του.

—«Λοιπόν, τί λέγετε περὶ ὑποκρισίας πρόκειται ;

—!!!!....

Χιὸς Κληρικὸς

ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια καὶ Τέλος)

Μὲ τὸ κατευόδιον τῶν ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν τῆς Καβάλλας, ξεκινήσαμε γιὰ τὴ Δράμα. Τὸ χαρακτηριστικώτερον σημεῖον τῆς διαδρομῆς, ὑπῆρξε ἡ φυλακὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰς τοὺς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας. Ρίγη συγκινήσεως νοιώσαμε στὸ ἀντίκρουμά της. Πόσην λύπην ἐννοιωσε μᾶλλον στὴν ὑγρὴ αὐτὴ σπηλιά ὁ μέγας ὁδοιπόρος τῆς Ἱστορίας! Ἡ διεφθαρμένη εἰδωλοκρατικὴ κοινωνία, μὲ τοὺς νόμους της, τὸν καθήλωσε ἐκεῖ· ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἡ ἴδια νὰ τὸ προσέξῃ μετέβαλε σὲ παγκόσμιον προσκύνημα, τὸ ὅγρο αὐτὸ κελλί. Ἔτσι συμβαίνει πάντοτε. Ἡ παντοδύναμη ἐξουσία, ποὺ δεσμεύει καὶ θανατώνει μέσα στὰ στενὰ ὅρια τῆς ἐποχῆς της, μεταβάλλεται ἀσυνείδητως εἰς κήρυκα καὶ ἐξαγγελέα μεγάλων ἀληθειῶν, πρὸ τῶν ὁποίων κάμπτονται οἱ αἰῶνες.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς, φθάσαμε στὴ Δράμα Ἐκεῖνο, ποὺ ἐκ πρώτης ὀψεως, μᾶς συνεκίνησε εἶναι ὁ ναὸς, ὁ τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ μὲ τὸ παράστημά του ἔκλεισε τὸν δρόμον στοὺς ὑπόπτους Δουτικούς, εἶναι πραγματικῶς τὸ συμβολικὸν πρόσωπον, ὁ π ο σ τ ἄ τ η ς, τρόπον τινὰ Ἅγιος τῆς ἀμ ο μέ ν η ς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἐνθουσιασμός μας ἦταν ἀσυγκράτητος, ὅταν συνηνητήσαμεν τὰ πῶ ἀξιόμαχα στοιχεῖα τῆς Μακεδονίας. Ὁ Στυλιανὸς Λαζαρίδης καὶ ὁ Βλάσιος Χριστοφορίδης εἶναι ἀδελφοὶ γιὰ τοὺς ὁποίους καυχώμεθα ἰδιαιτέρως. Ὁ ἕνας στὴ Δράμα καὶ ὁ ἄλλος στὰς Σέρρας, μαζὺ μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν συνεργάτας, ποὺ δὲν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ τοὺς γνωρίσω, ἀποτελοῦν τοὺς ἀκρίτας τῆς Ὁρθοδόξου παρατάξεως.

Ἰδιαιτέρως μὲ συνεκίνησεν ἡ συνάντησις μὲ τοὺς ἱερεῖς τῶν περιοχῶν, οἱ ὁποῖοι φέρουν τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου. Ὁ Π. Καλλιόπιος, ὁ Π. Στυλιανός, ὁ Π. Ἰωσήφ καὶ ὁ Π. Μιχαήλ εἶναι οἱ δεινοπαθήσαντες καὶ θηριομαχήσαντες ἱερεῖς τῆς περιοχῆς ἐκείνης.

Ἡ Δράμα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ πλουσίαν ἐσωτερικὴν ἱεραποστολήν. Οὕτω ἐκδίδει καὶ τοπικὴν ἐφημερίδα τοῦ ἀγώνος, ἔργον τοῦ Π. Καλλιόπου, τὸν κ. Κήρυκα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Τὰ παραρτήματα Καβάλλας, Δράμας καὶ Σερρών εἶναι οἱ πανίσχυροι κυματοθραύσται τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἰσχὺν ἐλπίζομεν.

Ὁ Ταξειδιώτης

ΠΟΥ ΒΑΙΝΟΜΕΝ;

Ἄρθρον τοῦ Ἀρχιμ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΠΡΟΕΣΤΟΥ

Πρὸ ἡμερῶν ἐπεσκέφθην ἓνα φιλικόν μου σπίτι στὸ Ἑλληνικὸ—Φαλήρον, γιὰ νὰ τονώσω ψυχικῶς ἓνα ἐτοιμοθάνατον Ὁρθόδοξον Χριστιανόν. Ἀπὸ τῆς Βεράντας τοῦ σπιτιοῦ τὸ ἀπομεσήμερον ἐθανυμάζαμεν τὴν ὁμορφὴν θάλασσα, ὁπότε εἶδαμε νὰ πλησιάζουν τὸ σπίτι 2 κυρία καλοντυμέναι κατευθυνόμεναι πρὸς τὴν ἐξώθυρα, Ἐκτύπησαν τὴν πόρτα, τοὺς ἀνοίξαμε καὶ μὲ πολὺ εὐγενικὸ τρόπο ἐξήτησαν νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Μὲ μεγάλη μαεστρίαν ἤρχισαν νὰ μᾶς λέγουν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως τῶν. Ἡ ἀν ὄργανα τῶν σπουδασιῶν τῶν Γραφῶν, ἢ τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά. Μὴ φανταζόμεναι δέ, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα εἰς τὰς τάξεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, μᾶς ἀνέπτυσε νὰ μὲ καταπλήσσουν εὐφράδειαν τὸ μέγα μήνυμα τοῦ Ἰεχωβά· δηλαδὴ τὴν προπαγάνδαν τοῦ Χιλιασμοῦ. Διὰ νὰ λάβω μείζονα πληροφορίαν περὶ τῆς κινήσεως τῶν, ἔκαμα νεῦμα πρὸς τοὺς ἄλλους ἀκροατάς, νὰ μὴ φανερωθοῦν ἀμέσως· διὰ νὰ μᾶς εἴπουν καὶ μερικὰ μυστικά τῶν, ἐν σχέσει μὲ τὴν διεξαγομένην προπαγάνδαν τῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς εἶπον, ὅτι σὲ ὅλην τὴν Ἀττικὴν ἔχουν ἐξαίρετ κας ἐπιτυχίας· καὶ στὸ Νέον Φάληρον, πλησίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μυριδιωτίσσης, ὁλόκληρα τετράγωνα προσηλυτίσθησαν στὸν Χιλιασμό. Μᾶς προσέφεραν δὲ καὶ τρία βιβλιαράκια μὲ τοὺς θαυματοποιεῖς τίτλους 1) «*Πῶς θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι ἐπάνω στὴ γῆ*» «*Ἡ Βασιλεία Ἑλπίς*» καὶ ἀκόμη ἓνα, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸν τίτλον.

Ἡμεῖς βέβαια, ἀφοῦ εἶδαμεν τοὺς τίτλους τῶν προσφερομένων δωρεὰν βιβλίων, τοὺς τὰ ἐπεστρέψαμεν· καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα, ὅτι εἶμαι Παλαιοσημερολογίτης ἱερεὺς, ἐπρόλαβαν καὶ μᾶς εἶπον μόνον μίαν φράσιν: «*Σεῖ οἱ Παλαιοσημερολογίται εἰσθε τὸ μεγάλο μας ἐμπόδιο*» καὶ ἐτράπησαν εἰς ἀτακτον φυγὴν. Ὅταν ἔπιασα στὸ χέρι μου ἓνα ἀπὸ τὰ προσφερόμενα βιβλιαράκια, ἤνοιξα τυχαίως σὲ μία σελίδα καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: «*Ὁ Χριστιανισμός εἶναι εἰδωλολατρεία*» καὶ ἄλλα πολλά, τὰ ὁποῖα δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ἡ συνειδήσίς μου, οὔτε καὶ νὰ τὰ σκέπτομαι. Τώρα ἐπαναλαμβάνω μὲ δύο λόγια ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξεστόμισαν τὰ ὄργανα τῶν χιλιαστῶν. «*Οἱ Παλαιοσημερολογίται εἶναι τὸ μεγάλο μας ἐμπόδιο*». Ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβῃς, ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα, τί δηλητήριον κοῦβουν γιὰ τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν καὶ τὰς ἐλευνὰς ἰδέας τῶν καὶ γιὰ νὰ σχηματίσῃς μιὰ ἀντίληψιν περὶ τοῦ πόσον γελοῖοι εἶναι, ἀρχίζω ἀπὸ τὸ ὄνομα, ποὺ θέλουν νὰ τιτοφοροῦνται. Τὸ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά δὲν εἶναι τὸ ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματος. Στὰ 1874 ἐλέγοντο Ρωσσελισταί, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Κάρολον Ρωσσελ ποῦ ἦτο ἀρχηγός τῶν. Τὸ ὄνομα «*μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά*» τὸ πῆραν στὴν Ἀμερικὴν, εἰς μίαν συνέλευσιν τῶν εἰς τὰς 26 Ἰουλίου τοῦ 1931. Ὁ Ρωσσελ, τὸν ὁποῖον ἔχουν οἱ Χιλιασταὶ γὰρ οὐρανοκατέβατον ἦτο, στὰ πρῶτα τοῦ χρόνιου ἕως ἐμπορος, ποῦ ἀνάπτυξε τέτοια ἐμπορικὴ δραστηριότητα, ὥστε σὲ ἡλικίαν 11 ἐτῶν συνεταγίσθη μὲ τὸν πατέρα του

(7ος Τομ. Γραφ. μελετῶν—τὸ τετελ. μυστήριον σελ. 45 καὶ 627). Ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, ὅτι, ἐνῶ ἐγεννήθηκε στὴν προτεσταντικὴν αἵρεσιν τῶν προεσβυτεριανῶν, ἐπηρεάσθη ἀπὸ τὰς ἀμφιβολίας τῆς ἀπιστίας καὶ, ὡς λέγει ὁ ἴδιος, ὁ ἐπηρεασμὸς αὐτὸς ἀπὸ τὴν λογικὴν τῆς ἀπιστίας «κατεβαράθρωσε τὴν πῶσιν του εἰς τὰ ἀνθρώπινα σύμβολα καὶ εἰς τὰ συστήματα τῶν ἐρμηνευῶν τῆς Γραφῆς». Ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τοὺς προεσβυτεριανούς καὶ ἔγινε μέλος τῆς ἐκκλησίας τῶν Κογκρεσιοναλιστῶν· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἤρchiσε νὰ αἰσθάνεται τὴν πίστιν του σαλευομένην. Καὶ ξεῦρε τε πότε «ἐθεμελιώθη» ἡ πίστις του εἰς τὴν θεϊαν ἔμπνευσιν τῆς Γραφῆς; ὅταν ἐσχετίσθη με τοὺς Ἀβδεντιστάς. Οἱ Ἀβδεντισταὶ εἶναι μία αἵρεσις Προτεστ. ντικῆ, ποὺ ἐκήρυττεν, ὅτι ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου ἤρchiσε στὰ 1874.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἀδελφοῦ, ἡ ὁποία πειράται νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἓν σχόλιον τοῦ περασμένου φύλλου μας μετὰ τὸν τίτλον: «Μεῖζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη», τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς δὲν ἀντελήφθη.

«Βεβαίως δὲν δύναται νὰ υἱοθετηθῇ ἀπολύτως ἐκατέρα τῶν δύο τούτων θέσεων, μιᾶς ἀγάπης δηλ. ἕως πλήρους ἀνοχῆς καὶ τοῦ κακοῦ ἀκόμη» ἢ μιᾶς μονίμου ἐριστικῆς διαθέσεως, ἐν ὀνόματι τῆς ἀκριβολόγου ἐρμηνείας τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος.

Ὁ Χριστιανός, καὶ ἰδιαίτερος ὁ χριστιανὸς τῶν σημερινῶν καιρῶν, ὅτε συμμορφοῦται πρὸς τὴν ἀπολυτον ἀγάπην τοῦ πλησίον του, ὅτε δὲν συγχωρεῖ καὶ πολεμεῖ σφοδρῶς τὰς παρεκκλίσεις.

Ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν θέσιν ἰστάμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον, ὡς χριστιανοὶ δηλ. οἵτινες δὲν θυσιάζομεν τὴν ὀρθοτόμησιν τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας εἰς μίαν ἐπιφανειακὴν ἐνότητα μετὰ τοὺς καινοτόμους.

Εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περίπτωσιν μεῖζων εἶναι ἡ ὀρθοδοξία.

Καὶ ὅχι μόνον δὲν ἐρχόμεθα εἰς σύγκρουσιν μετὰ τὰ ἠθικὰ παραγγέλματα τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ δικαιωνόμεθα καὶ ἱστορικῶς· ἐκτὸς ἔαν ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης καὶ ὁ Μάρκος Ἐφέσου καταδικασθῶσι· ὁ μὲν διὰ τὴν ἀντιπαιδαγωγικὴν του πολεμικὴν, ὁ δὲ διὰ τὴν ἀντικεινοκρατικὴν του τοι αὐτὴν καὶ ὁ τρίτος διὰ τὴν ἀντιπαπικὴν του.

«ΜΕΙΖΩΝ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ Ἡ ΑΓΑΠΗ».

Οὕτω λέγει ὁ Ἀπόστολος. Καὶ αὐτὸς πρῶτος ἐφήρμοσεν αὐτὴν εἰς τὸ ἔπακρον, ὥστε νὰ λέγῃ: «ἠνυχόμεν γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου» (Ρωμ. θ', 3). Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτὴν ἀγάπην, ὅταν οἱ ψευδαπόστολοι διέστρεφον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ὡμίλησε περὶ αὐτῶν ὁ θεὸς Ἀπόστολος εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ χαρακτηρίσῃ ὁ θεὸς Χρυσόστομος, ὡς «πολλοῦ γέμον θυμοῦ καὶ μεγάλου φρονήματος τὸ προοίμιον τῆς ἐπιστολῆς, οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν ἐπιστολὴν». (Ἐρμην. εἰς κεφ. α' 1). Καὶ πάλιν ἐξακολουθῶν (εἰς τὸ γ' κεφ.) ἐκφράζεται καὶ ὑβριστικῶς, λέγων: «Ὡ ἀνόητοι Γαλάται, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε, τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι;» Βλέπε-

τε ἐδῶ, χάριν τῆς ἀκριβείας, ἀφήνει τὴν ἀγάπην ποὺ δὲν συμφωνεῖ μετὰ τὴν ἀλήθειαν.

Ἀς γνωρίσουν, λοιπόν, πρῶτον οἱ σημερινοὶ ὀρθοφρονούντες χριστιανοί, νὰ μὴ διαστρέφουν τὴν ἀλήθειαν μετὰ σοφιστικὰς καὶ προτεσταντικὰς ὑπεκφυγὰς· καὶ τότε θὰ τοὺς πιστεύσωμεν, ὅτι ἔχουν ἀγάπην καὶ θὰ συμφωνήσωμεν. «Τὸ ναί· ναὶ καὶ τὸ οὐ, οὐ» λέγει ὁ Χρ. στὸς.

N. Π.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Τὸν τελευταῖον καιρὸν τὰ κρούσματα τοῦ ἠθικοῦ ἐκτροχιασμοῦ πληθύνονται καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς φθορᾶς, κατακυλοῦν εἰς τὴν ἐσχάτην κατωφέρειαν τῆς ἀμαρτίας.

Ἀποκαρδιωτικὸν φαινόμενον, ζοφερὰ καὶ μακαβρία δολοφονία τῆς ἠθικῆς ζωῆς, ὁλοκληρωτικὴ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πολὺ διδακτικὸν διὰ τοὺς πιστοὺς, πολὺ εὐγλωττος εἰκὼν, ἡ ὁποία μᾶς διδάσκει τὸ μέγιστον διδάγμα τῆς θρησκείας τοῦ Χρ. στοῦ μας. Τὸ διδάγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει χαρὰ, δὲν ὑπάρχει ζωὴ ἀληθινὴ, μακρὰ ἀπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερυγῶν τοῦ Ἰησοῦ μας: Μακρὰ ἀπὸ τὸν φωτεινὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης δὲν ὑπάρχει θαλπωρὴ, οὔτε ἐλπίδα εὐρηνικῆς ζωῆς, ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Κυρίου μας.

Ὁ Χριστὸς εἶναι τὰ πάντα τοῖς πᾶσι. Εἶναι ἡ χαρὰ διὰ τοὺς δυστυχεῖς, ἡ ἐλπίδα διὰ τοὺς ναυαγούς, ἡ ἀνακούφισις διὰ τοὺς καταπονουμένους, τὰ πάντα τοῖς πᾶσι. Ὁ, τι ἀληθινὸν καὶ μεγάλο ὑπάρχει, ὅ, τι ὑγιὲς καὶ αἰώνιον ὑπάρχει, εὐρίσκεται εἰς τὸν Χριστὸν μας. Τὰ ἄλλα, αἱ μικροχαραὶ τῆς ὑλικῆς ἀπολαύσεως, αἱ ἡδοναὶ τοῦ βίου μετὰ τὴν ἐκχυδαϊσμένην τῶν ὄψιν, ἀποτελοῦν δολώματα τοῦ Σατανᾶ, περιβλήματα τοῦ δηλητηριώδους καρποῦ τῆς ἀμαρτίας.

Αὐτὰ τὰ δολώματα σήμερον διαφθείρουν τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου καὶ γεμίζουν τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀπὸ τοὺς ἀποπνικτικοὺς καπνοὺς μιᾶς πρωτοφανοῦς ὀργαστικῆς ἐπιγείου κολάσεως.

Συσπειρωθῆτε ἀδελφοί, γύρω ἀπὸ τὸν μέγαν Πατέρα μας, τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν, ὅστις πάντοτε μᾶς περιβάλλει ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ἀγάπης Του, ὡς ἡ ὄρνις τὰ νεοσσὶα αὐτῆς.

ΑΡΝΗΣΙΧΡΙΣΤΟΙ ΚΑΙ ΑΡΝΗΣΙΘΡΗΣΚΟΙ

Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡχοῦν οἱ κώδωνες τῶν Ναῶν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, διὰ τὰ συναλέουσιν τοὺς νεοημερολογίτας Ἕλληνας νὰ ἐξυμνήσουν τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Ποῖα ὅμως τραγικὴ εἰρωνεία θα χαρακτηρίσῃ τὰς τελετὰς αὐτάς! Εἰρωνεία, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ἀντόχημα ἀρρησιζήσιμους καὶ ἀρρησιζήσιμους τοὺς ἐορταστάς. Μάλιστα! στεροῦνται καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἔχρους θρησκευτικότητος καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης οἱ χρυσοφόροι δεσποτάδες, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὰς πολυτελεῖς ἀμφιέσεις καὶ ἐμφανίσεις ἐπιζητοῦν νὰ καλύπτουν τὴν κενότατον καὶ μετὰ τὸν ἥχον τῶν θροῦσκων καὶ ἡδυμόλων φωνῶν τῶν νὰ περιορίσουν τοὺς θρήνους τῶν θυμάτων τοῦ ἀνιέρου διωγμοῦ τῶν! Ἀπολύτως ὁμῶς δμόφρονες τῶν καὶ συμπαράσταται τῶν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀδικίας εἶναι καὶ οἱ περιφωρητοὶ ἱεροκήρυκες, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκφράσῃσιν πομπάδεως λόγους ἐν μέσαις Ἀθήναις, καίτοι γνωρίζουν τὴν συντελουμένην καταστρατήγησιν τῶν Χριστιανικῶν ἱδρυμάτων.

Ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ πλήρωμα, τὸ ὁποῖον ἀδιαμαρτυρητῶς ἀνέχεται τὴν ἀντιχριστιανικὴν τυραννίαν, τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἐπὶ ἐνδὸς ἐκατομμυρίων ἀδελφῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐρέχεται διὰ τὴν ὑπεύθυνον σιωπὴν. Εἶναι ὅλοι ἀρρησιζήσιμοι καὶ ἀρρησιζήσιμοι.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΦΙΛΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς κατατεθλιμμένης καὶ κατατραυματισθεῖσης ψυχῆς μας, ἐξεπέμφαμεν κατὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ Βασιλέως μας, τὰς πλέον διαθέρμους εὐχάς, δοξολογῶντες τὸν Θεὸν μέσα εἰς τὰς κατακόμβας μας, μὲ τοὺς ἀποσηματισθέντας καὶ διαπομπευθέντας ὑπὸ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἱερεῖς μας. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ ὁμολογοῦμεν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν τῆς Βασιλείας καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως μας, ὅστις παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἐφορτᾷ τὰ γενέθλιά του κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἀποδεικνύων οὕτω τὸν σεβασμὸν του πρὸς ἕνα αἰωνόβιον Θεσμὸν καὶ συνοδικῶς Θεσπισθεῖσαν παραδόσιν, χάριν τῶν ὁποίων πάσχομεν καὶ υποφέρομεν.

Ἡ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ ΕΙΣ ΚΑΒΑΛΛΑΝ

Τὴν Παρασκευὴν 1/14 Δεκεμβρίου 1951 ὁ Διευθυντὴς μας κ. Σταύρος Καραμῆτσος, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετέβη εἰς Καβάλλαν διὰ τὴν δικάσθη εἰς Πλημμελειοδικεῖον Καβάλλας. Ἡ ἐπιθεσις κατὰ τοῦ περιοδικοῦ καὶ τοῦ Διευθυντοῦ μας ὑπῆρξε φθιμερά. Ἀντιμετώπισε τὴν μῆριν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Μάρτυρες κατηγορίας προσήλθον: Πρόεδρος Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου, Πρόεδρος Δικηγορικοῦ Συλλόγου. Κατέθεσαν δὲ μαρτυρικὰς καταθέσεις ὁ Ἐπίσκοπος Καβάλλας καὶ ὁ Νομάρχης Καβάλλας.

Χάριν ὅμως εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν νομικὴν ἱκανότητα τοῦ Συνηγόρου - βουλευτοῦ κ. Νικ. Μάρτη, ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον τὸ Δικαστήριον Καβάλλας καὶ ἡ δίκη θὰ ἐπαναληφθῇ εἰς Ἀθήνας.

Ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς συνενκίνησε, ὑπῆρξε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀδελφῶν, προσελθόντων εἰς Καβάλλαν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Μακεδονίας. Ὁ κ. Στ. Καραμῆτσος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ περιώδυνσε τὰ παραρτήματα Σερρών - Αἰβάδας.

ΟΝΕΙΡΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Νεότερος σοφὸς εἶπε κάποτε τὰ ἑξῆς: αὐστηρίζομεν τὰ θεωρῶμεν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, ὅστις ἔχασε μόνον τὴν λογικὴν του. Ἐγὼ θὰ ἔλεγα τὸ ἀντίθετον, ὅτι πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἔχασε τὸ συναίσθημα καὶ τὴν καρδίαν του καὶ διατηρεῖ ἀκόμη τὴν λογικὴν του.

Ὑπάρχουν μερικοὶ ἐπιφανεῖς κατὰ συνθήκην πολιτικοὶ ἄνδρες, οἵτινες ἐγένοντο καὶ πρωταγωνισταὶ εἰς τὴν ἔναρξιν τοῦ διωγμοῦ μας, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ἀπέβαλον τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς των καὶ ἐκτύπησαν μὲ μανίαν, τὸ χριστιανικὸν πλῆρωμα τῆς ἐκκλησίας μας ἐξακολούθουν τὰ δεισιδαιμονία καὶ τὰ μυθολογικὰ διάφορα ἀνύπαρκτα γεγονότα.

Οὕτω θέτουν εἰς τὸ στόμα τοῦ σεπτοῦ μας ἐξορίστου Ἱεράρχου λόγους, οἵτινες ποτὲ δὲν ἐλέγχθησαν καὶ ποτὲ δὲν ἐξήλθον ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ σεμνοῦ αγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ σκοπὸς των εἶναι προφανής. Θέλουν τὰ καλύψουν τὸ ἐγκλήμα των, τὰ θολώσουν τὰ νερά καὶ πίσω ἀπὸ τὸ προπέτασμα αὐτὸ τῆς συγχύσεως τὰ κρυβοῦν.

Τόσον κατεῖναι εἶναι, τόσον ἡθικῶς πυγμαῖοι καὶ ἀνύπαρκοι καὶ μάλιστα ἑμπρὸς εἰς τὸ μεγαλεῖος ἐνὸς ἀγωνιστοῦ ὑπερέχον καρφωμένου ἐπάνω εἰς τὸν ἀνεμόδακτον βράχον τῆς Μυτιλήνης.

Ἡ ἱστορία ὅμως δὲν γράφεται νύκτα θὰ χαράξῃ κάποτε καὶ ἡ αὐτὴ διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ τῆς θὰ σπεύσουν τὰ κρυβοῦν εἰς σκοτεινὰς γωνίας.

ΑΓΓΕΛΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Τὰ ἡμερολόγια: Τοῖχου, Τσέπης καὶ Ἐγκόλπια 1952 ἐγράφησαν μετ' ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας.

Τὸ περιεχόμενον αὐτῶν εἶναι ἐξαιρετικὸν ἀπὸ ἀπόψεως χρησιμότητος καὶ ὠφελείας πνευματικῆς.

Τοῦ τοῖχου περιέχουν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἓν διδάγμα ὠφέλιμον, διδακτικὸν καὶ σοφικὸν εἰς κάθε περίστασιν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου.

Τὰ ἐγκόλπια περιέχουν ἐκτὸς τῶν τυπικῶν διατάξεων καὶ τῶν ἄλλων χρησίμων διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν καὶ ἱερὰν Λατρείαν καὶ πολλῶν ἀφορώντων τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα καὶ ὠφέλιμα καὶ λίαν ἐποικοδομητικὰ διδάγματα εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς καὶ εἰς ἑκάστην ἡμέραν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Προσφέρεται δι' αὐτῶν ἀρκετὴ ἱκανοποιητικὴ τροφή εἰς τὸν χριστιανὸν ἀναγνώστην.

Τὰ τῆς τσέπης ἐπίσης ἐκτὸς τῆς συνήθους ὕλης περιέχουν καὶ αὐτὰ πνευματικὰ διδάγματα, ἀπαραίτητα διὰ τὸν καθ' ἡμέραν κοινωνικὸν βίον.

Δὲν πρέπει νὰ λείψουν πάντα τὰ ἀνωτέρω ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς μας.

Δι' αὐτῶν θὰ ὠφεληθοῦν πνευματικῶς θὰ ἀποκτήσουν ἕνα σύντροφον καὶ παρηγορητὴν εἰς τὸν καθ' ἡμέραν δύσκολον βίον καὶ θὰ ὁδηγοῦνται ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸν Χριστιανικὸν δρόμον.

«ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ»

Γιὰ γέλοια καὶ γιὰ κλάματα εἶναι τὰ κατορθώματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Προσέξατε τὴν σχετικὴν εἰδησίην: «Εἰς τὸ ἐξωραϊσθὲν προαύλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐφύτευθη δενδρύλλιον ἐλαίας, μεταφερθεῖσης ἀπὸ τὰ μεσόγεια. Τὸ φύτευμα τοῦ ἐλαιοδένδρου προεκριθὼς συμβολίζον τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην» (Καθημερινὴ Κυριακὴ 23/12/51). Δὲν ἀναφέρει ἡ σχετικὴ εἰδησίς ποῖοι ἐχηρήματισαν «συμβολικοὶ» κηπουροὶ εἰς τὴν «συμβολικὴν» αὐτὴν φύτευαν. Φρονούμεν ὅμως ὅτι οἱ ἀρμοδιώτεροι διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι: ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος διὰ τὸ ἀνοιγμα τοῦ λόκκου! ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης διὰ τὴν μεταφοράν τοῦ «συμβολικοῦ δένδρου» τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης! καὶ διὰ τὸ φύτευμα ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Χίου. Βεβαίως ἀπὸ τὴν κατανυκτικὴν αὐτὴν σκηρὴν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπουσιάζῃ ὁ κομμὸς Πρωτοσύγγελλος, διὰ τὴν μεταφοράν τοῦ ὕδατος!

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ χρειάζονται διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Ἐκκλησίας! Τὸ ἀποδεικνύει ἡ ἐξορία τῆς Μυτιλήνης, ἡ δὴ ὡς τοῦ Ὁρσανοτροφείου Ἀμφιάλης καὶ ἡ παντοειδὴς καταδυνάστευσις ἐνὸς ἐκτομυριῶν Ἑλλήνων. Μπράβο τοὺς διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτὴν ἐμπνευσιν!

ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΙ ΙΔΕΟΛΟΓΟΙ.

Δὲν εἶναι μόνον οἱ μεγάλοι (καὶ κατὰ τὴν φιλαρέσκον ἐπιθυμίαν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τὰ γρατὰ) αὐτοὶ, ποὺ συγκροτοῦν τὸν στρατὸν τῆς ἀγωνισμένης Ὁρθοδοξίας. Εἰς τὸν Πειραιᾶ κάποιος χαριτωμένος μικρὸς, μαθητὴς ΣΤ' Δημοτικοῦ κατήγαγε παραματικὸν θρίαμβον κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραδόσεως, ὅταν ἡ ἐλαφρόμυαλη ροὰ διδασκάλισσα, ἠθέλησε νὰ μεμφθῇ τοὺς παλῖτας. Ἡ ἀπολογία του συνετῇ, μεστῇ ἐπιχειρημάτων, ἀκαταμάχητος κατέστησε ἐμβρόντητον τὴν σοφὴν διδασκάλισσαν, ἥ ὅποια μὴ ἔχουσα, τί νὰ ἀντεπῇ εἰς τὸν νεαρὸν μαχητὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τυποῦσε κατὰ τρέπον ἱεροταγικὸν τὸ κεφάλαιόν της. Ὁ μικρὸς μαθητὴς Σ. Β. εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μικροὺς μαχητὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὅποιοι ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ ὑπόθεσις μας εἶναι παρὰ ἑλλήνιος, παλλαϊκὴ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀκαταμάχητος.